

et

”Ever! Vent!”

Damen rækker ud efter mig, griber fat i min skulder, prøver på at stoppe mig og få mig til at vende om, men jeg fortsætter, vil ikke stoppe. Ikke når vi er kommet så langt. Vi er der jo næsten.

Bekymringen driver af ham som regn på en forrude, uden at mindskes den mindste smule, da han sætter tempoet op for at holde trit med mig og fletter sine fingre ind i mine.

”Vi må se at komme tilbage. Det kan umuligt være her. Det hele ser jo fuldstændig anderledes ud.” Han flytter sit urolige blik fra det trøstesløse landskab til mit ansigt.

”Du har ret,” svarer jeg. ”Det hele *ser* fuldstændig anderledes ud.”

Jeg er stakåndet, og mit hjerte hamrer, da jeg stopper op i udkanten af området. Mit blik afsøger omgivelserne, før jeg vover at tage det næste skridt. Et forsigtigt skridt og så endnu et – indtil mine fødder synker så dybt ned i den mudrede jord, at jeg ikke længere kan se dem.

”Jeg vidste det,” hvisker jeg stille. Det gør ikke noget, hvis Damen ikke kan høre mig. Vi kommunikerer lige så godt telepatisk. ”Det er fuldstændig ligesom i drømmen. Det er ...”

Han ser afventende på mig.

”Jamen det er præcis, som jeg forventede.” Jeg vender mit blik mod ham, så hans mørke øjne møder mine blå, og jeg holder hans blik fast, vil have ham til at se, hvad jeg ser. ”Alt det her, alt, hvad du ser, det er ... Det er, som om det har ændret sig på grund af *mig*.”

Han knæler ned ved siden af mig, lægger en hånd på min ryg og lader den glide ned ad min rygrad i cirkulende bevægelser. Han prøver på at trøste mig, få mig til at falde til ro, vil så gerne fortælle mig, at det, jeg siger, ikke passer. Men i stedet bider han ordene i sig. Han ved godt, at det ikke nytter noget. Uanset hvad han siger, og hvordan han siger det, så er jeg hverken til at hugge eller stikke i.

Jeg hørte, hvad den gamle dame sagde. Han hørte det også. Så, hvordan hendes finger pegede på mig. Så hendes anklagende blik. Lyttede til hendes klagende sang med de ildevarslede ord og den hypnotiserende melodi. Dens advarsel var rettet mod mig og kun mod mig.

Og nu dette.

Det løber mig koldt ned ad ryggen, da jeg får øje på stedet. Havens grav – om man så må sige. Der, hvor jeg for bare et par uger siden gravede et hul i jorden til hendes efterladenskaber – det, der var tilbage af hende – det tøj, hun havde på, da jeg sendte hende af sted til Skyggeland. Det sted, hvor jeg kan ære hendes minde. Nu er det transformeret, forvandlet. Jorden, som før var rig og frodig, er blevet til gråt mudder uden mindste spor af de blomster, jeg manifesterede, eller af liv i det hele taget. Luften glitrer ikke længere, summer ikke længere af sommer. Stedet er ikke til at skelne fra den triste og dystre del af Sommerland, jeg fandt ved et tilfælde.

Det hele er så trist og trøstesløst, at Damen og jeg er de eneste væsner, som er villige til at nærme sig. Selv fuglene

holder sig borte, og græstæppet trækker sig tilbage. For mig er der ingen tvivl om, at det alt sammen er ændret på grund af mig.

Som gødet ukrudt har hver eneste udødelige sjæl, jeg har sendt til Skyggeland, forurenede og besmittet en lille del af Sommerland – og skabt dets modsætning, dets skyggesjæl. Et uvelkomment yin til Sommerlands yang. Et sted så mørkt, så sørgeligt, så modsat, at hverken magi eller manifestering kan finde sted.

”Jeg kan ikke lide det her.” Damens stemme er nervøs, og hans blik er flakkende. Han kan slet ikke vente med at komme væk herfra.

Jeg har det ligesådan. Jeg har også bare lyst til at komme væk i en fart. Men så enkelt er det desværre ikke.

Det er kun et par dage siden, jeg sidst var her, og selv om jeg ved, at jeg var nødt til at gøre, som jeg gjorde – nødt til at dræbe Haven, min tidligere bedsteveninde – så kan jeg ikke lade være med at vende tilbage hertil for at bede om tilgivelse – tilgivelse for mine handlinger og for hendes. Og i løbet af den korte tid er forvandlingen sket. Fra lys til mørke. Fra frodighed til livløshed. Og det kan kun betyde, at det er op til mig at stoppe det, før det breder sig endnu mere.

Før alting bliver endnu værre.

”Hvad var det helt præcis, du så i den drøm?” Damens stemme bliver lidt blidere, da han ser på mig.

Jeg trækker vejret dybt, mens mine hæle synker endnu dybere ned. Mine gamle, slidte jeans er våde og mudrede, men det bekymrer mig ikke. Jeg kan manifestere et nyt par, så snart vi er ude af det her. Lige nu er beskidt tøj den mindste af mine bekymringer.

”Det var ikke en ny drøm.” Jeg ser overraskelsen i hans

blik, da jeg vender mig mod ham. ”Jeg har haft den samme drøm før, for længe siden. Lige før du besluttede at holde en pause, så jeg kunne få fred til at vælge mellem dig og Jude.”

Han ser væk og synker, da det ubehagelige minde dukker op, og jeg får dårlig samvittighed, for det var jo ikke *derfor*, jeg nævnte det.

”Dengang var jeg sikker på, at det måtte være et budskab fra Riley. Jeg mener, hun var med i drømmen, og den virkede så ægte og – så *levende*.” Jeg ryster på hovedet. ”Og ... nå ja, måske *var* det virkelig hende, måske var det bare ønsketænkning, fordi jeg savnede hende. Men så snart hun havde fået min opmærksomhed, forstod jeg, at det var *dig*, hun ville have mig til at se. Det var *dig*, drømmen handlede om.”

Han spærrer øjnene op. ”Og ...?” siger han en smule utålmodigt og med et anspændt udtryk, forberedt på det værste.

”Og ... det var, som om du var fanget i sådan et højt, firkantet fængsel af glas, og du kæmpede desperat for at komme ud. Men ligegyldigt hvor meget du kæmpede, så kunne du ikke slippe fri. Jeg prøvede på at hjælpe dig, prøvede på at få kontakt med dig, så vi kunne hjælpes ad, men det var, som om ... som om du ikke kunne se mig. Jeg var lige på den anden side af glasset, men jeg kunne lige så godt have været usynlig, for du var overhovedet ikke klar over, at jeg var der. Du kunne ikke se, hvad der var lige for næsen af dig ...”

Han nikker. Og jeg kan se på måden, han nikker, at hans logiske side, den, der foretrækker velordnede forklaringer og nemme løsninger, er ved at få overtaget. ”Klassisk drømme-scene,” siger han og ser lettet ud. ”Den er helt klar. Du vil

gerne have lidt mere opmærksomhed fra mig ... synes ikke, at jeg hører ordentligt efter ... eller måske ligefrem ...”

Men jeg stopper ham, før han når længere. ”Du kan være helt sikker på, at det ikke var en drøm af den slags, du kan slå op i *Drømmetydning for Dummies*. I den drøm, jeg havde i nat, skete der det samme som i den tidligere drøm. Da det gik op for dig, at du ikke kunne gøre noget, at du aldrig nogen sinde kunne slippe ud, så ... ja, så gav du simpelthen op. Du sænkede dine hænder, lukkede dine øjne og lod dig forsvinde. Forsvinde til Skyggeland.”

Igen synker han en klump, prøver på at tage det i stiv arm, men det nytter ikke noget. Det er tydeligt, at han er lige så rystet, som jeg var, da jeg drømte det.

”Og så, i næste øjeblik, forsvandt alting. Og når jeg siger *alting*, så mener jeg dig, glasburet, scenen – *det hele*. Det eneste, der var tilbage, var sådan et koldt, mørkt, fugtigt stykke jord, der lignede det her sted utrolig meget.”

Jeg kniber læberne sammen og tænker tilbage på drømmen. Billedet inde i mit hoved står så lysende klart, at det næsten er, som om jeg var der.

”Men den sidste del var ny. Altså, jeg mener, den var ikke med i den oprindelige drøm. Men i samme øjeblik jeg vågnede, så *vidste* jeg, at der var en sammenhæng mellem de to drømme, og jeg vidste også, at drømmene havde en forbindelse til stedet her. Og jeg vidste bare, at jeg skulle herhen ... at jeg var nødt til at se stedet igen og se, om jeg havde ret. Men jeg skulle ikke have slæbt dig med. Det havde jeg ikke behovet.”

Han havde lige nået at hive et par slidte jeans og en krøllet t-shirt på, inden jeg manifesterede den gyldne portal, der førte os hertil, og nu står han her med morgenhår og søvn i øjnene. Hans stærke arme griber om mig, og jeg trykker mig

ind mod ham, nyder hans nærhed og varme og husker, da vi for bare nogle timer siden kravlede i seng og lagde os til at sove, tæt puttet ind til hinanden.

Det var dengang, vores eneste umiddelbare bekymring var Sabine, og hvordan hun ville reagere på, at jeg nu for anden uge i træk ikke kom hjem for at sove. Hvordan hun ville reagere på, at jeg tog hende på ordet, da hun sagde, jeg ikke skulle bekymre mig om at komme hjem igen, før jeg havde fået den professionelle hjælp, hun er så overbevist om, at jeg har brug for.

Det er ikke, fordi jeg er i tvivl om, at jeg har brug for hjælp, især ikke med de problemer, jeg nu står over for. Men uheldigvis er det en anden form for hjælp end den, Sabine mener, jeg behøver. En form for hjælp, som hverken fås på recept eller i en psykologs konsultation – og slet ikke i en af de *Sådan dresserer du din teenager*-manualer, Sabine holder så meget af. Nej, det er helt andre metoder, jeg har brug for.

Her sidder vi så og kigger på Havens grav. Blidt blander Damens tanker sig med mine, fulde af trøst og omsorg.

Han minder mig om, at uanset konsekvenserne, uanset hvad der venter os, så vil han være der for mig. Jeg var nødt til at gøre, som jeg gjorde. Jeg havde ikke andet valg.

Da jeg dræbte Haven, reddede jeg Miles. Og jeg reddede mig selv. Hun kunne slet ikke styre sin styrke. Hun måtte bare prøve hver eneste grænse af og helst også overskride den. Da jeg gav hende udødelighed, dukkede der en helt ny side af hende op – en side, vi ikke havde regnet med.

Men her er det så, at min og Damens enighed hører op. Jeg tror mere på det, Miles sagde, kort efter at jeg havde reddet ham fra Haven. At der ikke var noget nyt og uventet ved hendes mørke side, at den altid havde været der, at der havde været nok af advarsler. Men fordi vi var hendes

venner, valgte vi at ignorere dem – valgte at fokusere på hendes lyse side.

Og den nat, da hun lod flammerne fortære Romans skjorte – mit sidste håb om at finde den modgift, som kunne give Damen og mig mulighed for at være sammen – da jeg så hende ind i øjnene og så, hvordan de glinsede frydefuldt og sejrstolt – da vidste jeg, at hendes mørke side helt og holdent havde kvalt alt, hvad der nogen sinde havde været af godt i hende.

Hvad Drinas død angik, var det kun et spørgsmål om at slå ihjel eller selv blive slået ihjel.

Romans død var ikke helt så enkel – men den var en ulykke, hverken mere eller mindre. En misforståelse af den mest tragiske slags, det er jeg ikke længere i tvivl om. Dybt i mit hjerte ved jeg nu, at Jude kun gjorde det for min skyld. Hans hensigter var de bedste i denne verden. Jeg så hans tanker og ved, hvad der skete.

Vi kommer på benene igen. Langsomt og tavst begynder vi at bevæge os. Hvis vi skal finde svar, er det ikke her, vi skal finde dem. De Store Lærdomshaller er uden tvivl det bedste sted at begynde. Og vi skal lige til at gå derhen, da vi hører den. Sangen, som får os til at stivne:

*Fra mudderet skal den stige op,
Løfte sig mod den vældige, drømmende himmel
Ligesom også du-du-du skal stige op ...*

Damen knuger min hånd og trækker mig ind til sig, mens vi sammen vender os mod hende.

Den lange fletning ned ad ryggen holder sammen på

hendes grå hår, bortset fra det, der er undsluppet og flagrer omkring hendes urgamle, rynkede ansigt som en uhyggelig, sølvfarvet glorie. Hun ser på mig med sine matte, tågede, lyseblå øjne og fortsætter sin sang.

*Fra den dybe mørke afgrund
Kæmper den sig frem mod lyset
Begærer kun en eneste ting:
Sandheden!
Sandheden om dens eksistens.
Men vil du give den lov?
Vil du lade den stige op og blomstre og gro?
Eller vil du fordømme den til afgrunden?
Vil du forvise dens trætte og udpinte sjæl?*

Hun gentager sangen og lægger tryk på slutningen af hver linje. Hun hæver stemmen, da hun synger: ”Op – himmel – op – afgrund – lyset – ting – sandheden – eksistens – lov – gro – afgrunden – sjæl – sjæl – sjæl ...” Den sidste del gentager hun igen og igen, mens hun ser skarpt på mig, analyserende, observerende, selv om hendes øjne ser blinde og livløse ud. Og imens løfter hun de knudrede, gigtplagede hænder op foran sig, så de danner en skål, og langsomt strækkes hendes krogede fingre ud, mens en vifte af aske rejser sig fra hendes håndflader.

Damens greb om min hånd strammes, og han ser vredt og truende på hende. ”Hold dig væk,” siger han og rykker ind foran mig. ”Bliv, hvor du er.” Hans stemme er bydende og selvsikker, og der er en advarende klang i den, som ikke er til at tage fejl af.

Men hvis hun hører ham, så vælger hun i hvert fald at lade, som om hun ikke gør. Hendes fødder fortsætter slæbende fremad, mens hun fortsat stirrer og synger den samme sang.

Først da hun står lige foran os, stopper hun op, lige i udkanten af området – der, hvor græsset holder op, og mudderet begynder. ”Vi har ventet på dig,” siger hun med dæmpet stemme og bukker dybt for mig med en smidighed og ynde, der forbavser mig.

”Ja, det siger du jo,” svarer jeg, hvilket Damen ikke bryder sig om. *Du skal bare ignorere hende*, advarer han mig telepatisk. *Bare lad mig klare det. Jeg skal nok få os ud af det her.*

Hun ser hen på ham, og jeg er ikke i tvivl om, at hun har opfattet hans ord. Det er, som om hendes falmede, blå regnbuehinder ruller rundt, da hun siger: ”Damen!”

Lyden af hans eget navn får ham til at stivne, som om han mentalt og fysisk gør sig klar til hvad som helst – lige med undtagelse af det, der faktisk sker.

”Damen. Augustus. Notte. Esposito. Du er årsagen.” Et manifesteret vindpust, som pludselig suser omkring os, får hendes tjavsede hår til at løfte sig og blafre omkring hendes hoved. ”Og Adelina er kuren.” Hun presser håndfladerne sammen, mens hun ser indtrængende på mig.

Mit blik flakker imellem hende og ham. Jeg ved ikke, hvad der foruroliger mig mest – det, at hun kender hans navn, hans *fulde* navn, inklusive et, jeg aldrig før har hørt, og et, jeg aldrig før har hørt udtalt på den måde – eller det, at Damen blev helt bleg og stivnede, da han hørte hendes anklage. For slet ikke at tale om ... Hvem fanden er *Adelina*?

Men de svar, der summer omkring i hans hoved, når aldrig at komme over hans læber. For hendes syngende

stemme fortsætter: ”Otte. Otte. Tretten. Nul. Otte. Det er nøglen. Den nøgle, du har brug for.”

Jeg ser fra den ene til den anden, ser, hvordan hans øjne bliver til smalle sprækker og hans kæbemuskler strammes. Han mumler nogle ord, jeg ikke kan forstå, mens han griber endnu bedre fat om min hånd og prøver på at trække os begge to fri af mudderet, væk fra hende.

Men selv om han har advaret mig mod at se tilbage, så kan jeg ikke lade være. Jeg kaster et blik over skulderen og ser lige ind i hendes tågede, gamle øjne. Hendes hud er så tynd og sart, at det er, som om den er oplyst indefra. Syngende former hendes læber ordene: ”*Otte – otte – tretten – nul – otte*. Det er begyndelsen. Begyndelsen på enden. Kun du kan låse den op. Kun du – du – Adelina ...”

Ordene bliver hængende i luften, udfordrende, spottende – og følger os hele vejen ud af Sommerland.

Hele vejen tilbage til jordplanet.

to

”Vi kan jo ikke bare ignorere det.” Jeg vender mig og ser på ham, lige så sikker på, at jeg har ret, som på, at han ikke vil være enig med mig.

”Selvfølgelig kan vi da det. Jeg er faktisk allerede i fuld gang.” Han lyder meget mere ubehagelig, end han egentlig havde tænkt sig, og undskyldningen kommer da også med det samme – i form af en langstilket, rød tulipan, der pludselig vokser op af hans hånd.

Han rækker mig den, og jeg tager imod den, fører den op til næsen og lader dens bløde kronblade kærtegne mine læber, mens jeg indsnuser den diskrete duft, han har givet den.

Jeg ser, hvordan han går på bare fødder fra sengen hen til vinduet, krydser det kolde stengulv, hen over det bløde tæppe, ud på stengulvet – og så tilbage igen. Det er tydeligt, at han er i syv sind, og jeg ved, at jeg skal se at få sagt min mening, inden han når at få dannet sin egen.

”Du kan ikke vende ryggen til noget, bare fordi det er *underligt* eller *fremmed* eller – som i det her tilfælde – *forbandet ubehageligt*. Jeg er lige så skræmt over hende, som du er, Damen, det er helt sikkert. Men jeg nægter at tro, at det

bare er en tilfældighed, at vi render på hende igen og igen. Tilfældigheder findes slet ikke, og det ved du også godt. Der er et eller andet, hun prøver på at sige til mig, og det har hun gjort i flere uger. Med sangen, med den måde, hun peger på, og ...”

Jeg prøver på at skjule den kuldegysning, der løber igennem mig, så jeg sætter mig på sengen og gnubber mine underarme i håb om at fjerne min gåsehud.

”Det er jo tydeligt, at hun prøver på at fortælle os et eller andet, ikke? Så skulle vi ikke i det mindste prøve, om vi kan finde ud af, hvad det er?”

Jeg venter på, at han skal svare, men han trækker bare stædigt på skuldrene, lægger hovedet på skrå og ser ud ad vinduet, tavs og indesluttet. Synet af hans ryg får mig til at sige: ”Jeg mener, hvilken skade kan det gøre at prøve at finde ud af, hvad det går ud på? Hvis hun bare er en gammel, senil tosse, sådan som du tror, jamen så er det jo det. Hvad så om vi spilder et par dage på det, når vi har evigheden for os? Og hvis det viser sig, at hun *ikke* er en skør kule, så ...”

Mere når jeg ikke at sige, før han vender sig mod mig med et ansigtsudtryk så dystert og ophidset, at jeg bliver helt forskrækket.

”Hvilken *skade* kan det gøre?” Hans ansigt er forvrænget af indestængt vrede, da han ser på mig og fanger mit blik. ”Behøver du virkelig at spørge om det ... efter alt, hvad vi har været igennem?”

Mine tæer skubber til gulvtæppet. Jeg tager det her langt mere alvorligt, end han fatter – langt mere alvorligt, end jeg har i sinde at lade mig mærke med. Inderst inde ved jeg instinktivt, at den scene, vi lige har overværet, rummede en dybere mening – meget dybere, end han har lyst til at indrømme. Universet er på ingen måde tilfældigt. Alting har sin

helt specifikke betydning. Og der er ingen tvivl i min sjæl eller i mit hjerte om, at den tilsyneladende skøre og blinde, gamle dame sidder inde med oplysninger, der er vigtige for mig.

Jeg aner bare ikke, hvordan jeg skal bære mig ad med at overbevise Damen om det.

”Er det virkelig sådan, du har tænkt dig at tilbringe din vinterferie? Med at prøve på at løse en forvirret, gammel dames meningsløse gåde? Prøve på at finde en dybere mening, hvor den efter min bedste overbevisning overhovedet ikke findes?”

Det er da i hvert fald bedre end alternativet, tænker jeg, men holder det for mig selv. Jeg har ikke glemt det ansigt, Sabine satte op, aftenen efter at jeg omsider var kommet hjem tidligt om morgenen – efter at jeg havde ekspederet min bedste veninde til Skyggeland og afholdt en improviseret højtidelighed for hende i Sommerland. Den måde, hun så på mig på, med sin slåbrok stramt bundet om sig og læber, der var strenge og farveløse. Men øjnene var det værste. De lavendelblå rande under dem, som fuldstændig overskyggede hendes ellers så klare blå regnbuehinder. Den frygtindgydende blanding af vrede og frygt, der lyste ud af dem. Stemmen var nådesløs, ordene velovervejede og omhyggeligt indstuderede, da hun stillede mig over for valget mellem at modtage den hjælp, hun havde besluttet sig for, jeg havde brug for, eller at finde mig et andet sted at bo. Selvfølgelig var jeg bare stædig og genstridig, da jeg nikkede, vendte mig om og fandt vej ud ad døren.

Fandt vej over til Damens hus, hvor jeg så har været lige siden. Jeg skubber tanken fra mig og gemmer den til en anden gang. Jeg ved kun alt for godt, at jeg må vende tilbage til den før eller siden og tage tyren ved hornene, men indtil

videre er denne nyopståede situation omkring Sommerlands mørke side helt klart vigtigere.

Jeg kan ikke lade mig distrahere lige nu, ikke så længe jeg stadig har et godt argument at komme med. Et, han havde håbet på ikke ville komme på bordet. Det ved jeg i samme øjeblik, jeg ser bekymringen i hans ansigt.

”Hun kendte dit navn,” siger jeg – og mister helt modet, da han bare igen trækker på skuldrene, åbenbart fast besluttet på ikke at tage noget af alt det her alvorligt.

”Hun holder til i Sommerland, hvor viden er nem at få fat i.” Han vrænger hånligt og hæver et øjenbryn. ”Viden kan enhver samle op i De Store Lærdomshaller.”

”Ikke *enhver*,” påpeger jeg. ”Kun den, som er værdig til at modtage den.” Det er ikke længe siden, jeg selv oplevede at blive afvist, da Lærdomshallerne afgjorde, at jeg var *uværdig*, og ikke engang ville lukke mig ind, før jeg tog mig sammen og fik kontakt med mine *gode vibrationer* – som Jude ville kalde dem. Det var en ubehagelig tid, jeg bestemt ikke har lyst til at opleve igen.

Damen ser på mig, og det er tydeligt, at han ikke har nogen umiddelbare planer om at overgive sig, men på den anden side ligner han en, der gerne vil finde et kompromis. Vi kommer ingen vegne ved at snakke udenom eller gå i forsvarsposition. Det er handling, der er brug for. Vi må lægge en plan.

”Hun vidste, at du blev kaldt *Esposito*.” Jeg studerer ham omhyggeligt, spændt på at høre, hvordan han vil sno sig uden om den detalje. ”Det navn, de brugte på *børnehjemmet*.” Det var, før han blev udødelig, dengang, hans forældre lige var døde, og han var havnet i kirkens varetægt.

Hans svar kommer hurtigt: ”Det er jo bare endnu en oplysning, som er nem at finde, hvis man gider lede lidt efter

den. Bare et trist minde fra en tid, jeg ikke har lyst til at blive mindet om.” Han sukker dybt – et sikkert tegn på, at han er ved at opgive sin modstand.

”Hun brugte også et andet navn. *Notte*?” Jeg sender ham et blik, der tydeligt siger, at jeg ikke har tænkt mig at forlade emnet, uanset hvor meget han gerne vil snakke om noget andet. Jeg vil have svar. Svar, der kan bruges til noget. Ikke bare hævede øjenbryn og skuldertræk.

Han vender sig bort, men kun for et øjeblik, før han tager sig sammen og møder mit blik. Og hans sænkede skuldre, hans hænder, der er begravet dybt i lommerne, den måde, hans kæbe slapper opgivende af – jamen det giver mig dårlig samvittighed over at have presset så meget på. Men det varer ikke længe, før følelsen forsvinder og bliver afløst af en voldsom nysgerrighed. Så jeg lægger armene over kors og ser afventende på ham.

”*Notte*.” Han nikker og giver navnet en italiensk udtale, jeg aldrig nogen sinde kunne lære at efterligne. ”Et af mine navne, ja. Et af de *mange* navne, jeg har brugt gennem tiderne.”

Jeg ser intenst på ham, fast besluttet på at få det hele med. Jeg følger hans minespil og kropssprog, ser, hvordan han lige må synke en gang, hvordan han kradser sig på kinden, læner sig tilbage mod vindueskarmen og krydser benene ved anklerne. Han vender sig og roder lidt med skodderne, ser ud over svømmepølen og det månebelyste hav, før han lukker dem til og igen kigger på mig.

”Hun kaldte mig også Augustus. Det var mit mellemnavn. Min mor ville absolut have, at jeg skulle have sådan et, selv om det ikke var særlig almindeligt på den tid. Og fordi du og jeg mødte hinanden første gang i august måned – den ottende august for at være helt præcis – valgte jeg senere

at bruge det som efternavn, med en lille ændring, så det passede bedre til måneden. Jeg tænkte, at der nok var en dybere mening med det. At det på en eller anden måde symboliserede en forbindelse til *dig*.”

Jeg synker en klump og piller lidt ved det krystalarmbånd med hesteskoene, han gav mig den dag på galopbanen. Jeg er lidt overvældet af en uventet følelse.

”Du ved jo godt, Ever, at mit liv har været *meget* længe. Du ved, at jeg har været nødt til at skifte identitet af og til. Jeg var nødt til at sikre mig, at ingen blev opmærksom på, *hvor* langt mit liv faktisk var, eller fik mistanke om, at jeg ... *er, som jeg er*.”

Jeg nikker. Indtil videre lyder alt, hvad han har sagt, fuldstændig fornuftigt. Men der er mere. Meget mere. Og det ved han godt.

”Hvor langt tilbage går navnet *Notte* så?” spørger jeg.

Han lukker øjnene og gnutber øjenlågene. De er stadig lukkede, da han svarer: ”*Helt* tilbage. Tilbage til begyndelsen. Det er mit slægtsnavn. Mit rigtige efternavn.”

Jeg må minde mig selv om at trække vejret roligt. Jeg skal passe på ikke at overreagere. Spørgsmålene myldrer gennem mit hoved. Det, jeg er mest ivrig efter at få besvaret, er: *Hvor pokker kendte den gamle dame det navn fra?* Og så kommer: *Hvordan pokker kunne den gamle dame kende det, når ikke engang jeg havde hørt det før?*

”Der var ingen grund til at nævne det,” siger han som svar på mine tanker. ”Fortiden er jo bare – *fortid*. Den er forbi. Der er ingen grund til at vende tilbage til den. Jeg foretrækker at koncentrere mig om nutiden. Det er altid *lige nu*, der er det vigtigste.”

Hans ansigt klarer en smule op, da hans mørke øjne møder mine. Et glimt i dem afslører, at han lige har fået en

idé. Han bevæger sig hen imod mig i håb om, at jeg er oplagt til at lade mig distrahere en smule.

Men jeg er nødt til at skuffe ham. ”Du plejer ellers ikke at have noget imod fortiden, når vi er i Pavillonen.” *Det var ikke pænt sagt*, siger jeg til mig selv, da jeg ser, hvordan ordene får ham til at krympe sig.

Pavillonen, den smukke gave, han skabte til min syttenårs fødselsdag, er det eneste sted, vi virkelig kan være sammen. Nå ja, inden for de rammer, den pågældende epoke giver os. Det er her, vi kan være hud mod hud uden frygt for, at han skal dø af det, fri for bekymring for at vække den DNA-forbandelse, som holder os adskilt her på jordplanet. Vi vælger bare en scene fra et af de liv, jeg har levet, og som han har været en del af, træder ind på scenen og lader os opsluge af de herlige, romantiske begivenheder. Og det er bestemt ingen hemmelighed, at jeg nyder dem lige så meget som ham.

”Undskyld,” begynder jeg. ”Jeg mente ikke ...”

Men han vinker bare afværgende. Han har igen sat sig i vindueskarmen. ”Hvad er det, du gerne vil have mig til at gøre, Ever?” Hans ord er måske ikke så venlige, men det er hans blik. ”Hvad vil du gerne vide? Jeg er parat til at fortælle dig alt, hvad du vil vide om min fortid. Jeg skal med fornøjelse lave dig en liste over alle de navne, jeg har brugt gennem tiderne, samt grunden til, at jeg valgte hvert enkelt af dem. Den slags behøver vi ikke at overlade til en eller anden forvirret, gammel kone. Jeg er ikke ude på at skjule noget for dig eller føre dig bag lyset på nogen måde. Den eneste grund til, at jeg ikke har fortalt dig om det før, er, at jeg mente, det var ligegyldigt. Jeg kan meget bedre lide at se fremad end at se tilbage.”

Han gnider sig i øjnene og undertrykker en gaben. Et

hurtigt blik på vækkeuret ved siden af sengen fortæller hvorfor. Det er stadig midt om natten, og jeg får pludselig dårlig samvittighed over at have holdt ham vågen.

Jeg rækker ud efter ham og trækker ham ind til mig. Vi skal tilbage i seng nu.

Jeg smiler, da jeg ser hans øjne lyse op for første gang, siden han blev vækket af, at jeg lå og sparkede og slog om mig, fordi jeg havde et forfærdeligt mareridt. Et mareridt, som hurtigt blev drevet på flugt af hans varme, kærlige nærvær og den søde, rislende følelse i huden, som kun han kan give mig.

Hans arme glider rundt om mig, mens han blidt skubber mig tilbage til det krøllede lagen, de rodede puder og tæpper. Hans læber glider blidt op langs mit kraveben og finder vej til min hals. Mine læber er tæt på hans øre. De napper, hiver lidt i øreflippen, og jeg hvisker stille: ”Du har ret. Det kan vente, til det bliver morgen. Lige nu vil jeg bare være *her*.”